

podatkowym ze Skatteverket i ewentualnie sądów administracyjnych i powierzenie tego zadania sądom powszechnym przy okazji rozpatrywania oskarżenia o przestępstwa skarbowe?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Republika Łotewska) w dniu 29 grudnia 2010 r. — Trade Agency Ltd przeciwko Seramico Investments Ltd

(Sprawa C-619/10)

(2011/C 72/25)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Trade Agency Ltd

Strona pozwana: Seramico Investments Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji, gdy do orzeczenia zagranicznego sądu dołączone zostało zaświadczenie, o którym mowa w art. 54 rozporządzenia nr 44/2001⁽¹⁾, lecz mimo to pozwany zgłasza sprzeciw, podnosząc, że nie został mu doręczony dokument wszczynający postępowanie w państwie członkowskim pochodzenia, sąd państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie, badając przeszkodę uznania określoną w art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001, jest właściwy do samodzielnego zbadania zgodności informacji zamieszczonych w zaświadczeniu z materiałem dowodowym? Czy tak szeroki zakres właściwości sądu państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie, jest zgodny z zasadą wzajemnego zaufania w wymiar sprawiedliwości, którą statuują motywy 16 i 17 rozporządzenia nr 44/2001?
- 2) Czy orzeczenie wydane w postępowaniu, w którym pozwany nie wdał się w spór, w którym to orzeczeniu rozstrzygnięto spór co do istoty, bez zbadania ani przedmiotu pozwu, ani jego zasadności, oraz które nie zawiera żadnej argumentacji dotyczącej zasadności pozwu co do istoty, jest zgodne z art. 47 Karty i nie narusza prawa pozwanego do sprawiedliwego procesu, ustanowionego we wspomnianym postanowieniu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kamarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen, Szwecja, w dniu 27 grudnia 2010 r. — Migrationsverket przeciwko Nurije Kastrati, Valdrina Kastrati, Valdrin Kastrati

(Sprawa C-620/10)

(2011/C 72/26)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Kamarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen, Szwecja.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Migrationsverket.

Strona pozwana: Nurije Kastrati, Valdrina Kastrati, Valdrin Kastrati.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z uwagi między innymi na postanowienia art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003⁽¹⁾ lub też w braku innych postanowień regulujących ustanie odpowiedzialności państwa członkowskiego za rozpoznanie wniosku o azyl w rozporządzeniu, niż postanowienia art. 4 ust. 5 akapit drugi i art. 16 ust. 3 i ust. 4, rozporządzenie nr 343/2003 należy interpretować w ten sposób, że wycofanie wniosku o azyl nie ma wpływu na możliwość stosowania tego rozporządzenia?
- 2) Czy etap postępowania, w którym następuje wycofanie wniosku o azyl ma znaczenie dla odpowiedzi na pytanie pierwsze?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Varna (Bułgaria) w dniu 29 grudnia 2010 r. — ADSITS „Balkan and Sea properties” przeciwko dyrektorowi dyrekcji „Zaskarżanie i zarządzanie egzekucją” w Warnie

(Sprawa C-621/10)

(2011/C 72/27)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Varna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ADSITS „Balkan and Sea properties”

Strona pozwana: dyrektor dyrekcji „Zaskarżanie i zarządzanie egzekucją” w Warnie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 80 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku dostaw między osobami powiązаныmi, w zakresie w jakim świadczenie wzajemne przewyższa wartość wolnorynkową, podstawę opodatkowania tylko wtedy stanowi wartość wolnorynkowa czynności, gdy dostawca nie ma pełnego prawa do odliczenia podatku, który przypada na zakup lub produkcję towarów będących przedmiotem dostawy?
- 2) Czy art. 80 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie wtedy, gdy dostawca skorzystał z pełnego prawa do odliczenia podatku od towarów i usług stanowiących przedmiot kolejnych dostaw między osobami powiązаныmi o wartości przewyższającej wartość wolnorynkową, a to prawo do odliczenia nie było skorygowane na podstawie art. 173-177 dyrektywy, nie musi ustanowić żadnych środków, na podstawie których jako podstawa opodatkowania jest określana wyłącznie wartość wolnorynkowa?
- 3) Czy w art. 80 ust. 1 dyrektywy 2006/112 są wyczerpująco wymienione przypadki, które określają przesłanki, w razie wystąpienia których państwo członkowskie może przyjąć środki, na podstawie których podstawę opodatkowania przy dostawach stanowi wartość wolnorynkowa czynności?
- 4) Czy krajowy przepis prawny taki jak w art. 27 ust. 3 nr 1 Zakon za danak varhu dobavenata stoynost (ustawy o podatku VAT) jest dopuszczalny w innych okolicznościach niż wymienione w art. 80 ust. 1 lit. a)-c) dyrektywy 2006/112?
- 5) Czy w przypadku takim jak niniejszy przepis art. 80 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/112 ma skutek bezpośredni i sąd krajowy może go bezpośrednio stosować?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-624/10)

(2011/C 72/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: M. Afonso, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy dyrektywy o podatku VAT, a w szczególności na mocy jej art. 168, 171, 193, 194, 204 i 214 w ten sposób, że w tytule IV instrukcji administracyjnej nr 105 z dnia 23 czerwca 2006 r. (sygn. akt 3 A-9-06) wprowadziła udogodnienie administracyjne stanowiące odstępstwo od systemu przeliczenia podatku VAT na nabywcę oraz przewidujące, między innymi, obowiązek ustanawiania przedstawiciela podatkowego przez sprzedawcę lub usługodawcę mającego siedzibę poza Francją;
- obciążenie Republice Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja twierdzi, że francuskie przepisy, stanowiące odstępstwo od systemu przeliczenia podatku VAT na nabywcę, są z kilku powodów niezgodne z prawem Unii Europejskiej.

Po pierwsze, podatnicy, którzy pragną skorzystać z systemu wprowadzonego na mocy tytułu IV instrukcji administracyjnej o sygn. 3 A-9-06 zobowiązani są ustanowić przedstawiciela podatkowego, co jest niezgodne z art. 204 dyrektywy o podatku VAT. Ten ostatni przepis zezwala państwom członkowskim na nakładanie tego rodzaju obowiązku jedynie w wypadku, gdy w relacjach z państwem siedziby podatnika nie istnieje żaden mechanizm pozwalający na wzajemną pomoc w zakresie podatków pośrednich, podobny do mechanizmu istniejącego wewnątrz Unii.

Po drugie, omawiane udogodnienie administracyjne nakłada ponadto na sprzedawcę obowiązek uzyskania numeru identyfikacji podatkowej VAT we Francji, co jest niezgodne z art. 214 ust. 1 dyrektywy o podatku VAT. Z przepisu tego wynika bowiem, że obowiązek uzyskania numeru identyfikacji podatkowej VAT nie dotyczy podatników, którzy na terytorium państwa członkowskiego, w którym nie mają siedziby dostarczają towary lub wykonują usługi poddane systemowi rozliczania się z VAT przez nabywcę towarów lub usług, w szczególności na mocy art. 194 dyrektywy o podatku VAT.

Wreszcie, po trzecie, omawiany system zakłada potrącanie podatku VAT podlegającego odliczeniu przez sprzedawcę lub usługodawcę z podatkiem VAT pobranym przez jednego lub więcej jego klientów. Jest to niezgodne z przepisami art. 168 i 171 dyrektywy o podatku VAT, na mocy których potrącenie podatku VAT podlegającego odliczeniu z pobranym podatkiem VAT powinno następować na poziomie każdego podatnika. Art. 11 omawianej dyrektywy nie może stanowić podstawy prawnej tego rodzaju odstępstwa.